

ja tõetajuvad vana meist, aga see ei lahkunud mitte midagi-
 kad alustajuvad jille juttu: "Mina pappane, jukate mille es-
 mud inimestele õiget tead!" "Mud ei ole kanoos kellegile õiget tead
 muudu jukatach, kui negi mud kolm juttu jutustab, mis
 prehas wale on, siis jukatan ma jada õigete teateja annan
 tal hulga rauda, mis siis pööps wazjut jupit, nostis wananimes
 ja harras mehi jirestama läbi küjima. Koige efite küsis ta
 isa nägft: "Kas ja tead kolm juttu näenda, mis wale on?" "Ei
 ma tea midagi", nostis isa. "Mina teud hargi mees xargas nehe
 isa xarwa xwini ja wexas ta tule äärest xargomale. His astu-
 ta wanima wenna juure ja küsis nõndajama. Etja sellegi nägft
 ei jäänud ta midagi tõrnuft. Kelli järele läis tema nägemi ja wõ-
 juure, aga jai nüfsona fugeufe wastuf. Etja noorem wend
 teadis näenda, mõttes naturine aaga ja alustas siis juttu:
 "Kui ma alles xargis küsin, nägin ma isa xoplis ühe
 tamme, mis tuwi otäft laduani mõttes jada jilda fii

rola ja kolm jilda, kolm jilga ja kolm kolm neljandaku tolli jine
 oli. Tema küwi ole xarwa külfest lahte ja lehtede afemel olwad
 tinwad. Kelli aaga üle rohem teadust jades, küfifin ma isa
 isa wanaifa onu fozja nägft ja see ütles: "See tamm on jellepängft
 haljas, et tema püremis juure fida lafpanud pidada ja siis
 on tema lehed ära xadunud ja laululinnud tema afemel
 afunud, xes eladaxi ära ei wäfi. Teine jutt on nõnda: Kui ma
 xargaga ühel lagendikul olen, xulfin ma ühte röömuft
 nägmi ja nägin, et Wanafagana lapped märgifiwad xui
 fers ja xes nüft tornas minne müfti raud xefiga pafst maha,
 jellepängft et ma neid waadafin. Kõnn fida toufs jappi täis;
 ma jooxin rööda, tein Kõrgimade fennit ja xulwafin nad fenna
 maha. Kõne aja pärafst xoswafiwad nad nõnda juureks, et
 pilwedeni ulatafivarid. Ma lüxfen nende mõnda üles ja wõis-
 rafin Wanafagana lapped rööda maha, nõnda et tuifs järele jii-
 kolmas jutt on nõnda: Kui Wanafagan nägi, et ta lapped